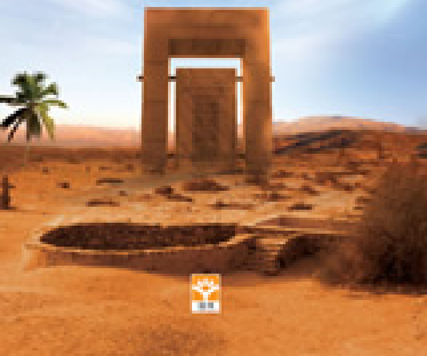
BEDRİN ARSLANLARI

YRD. DOÇ. DR. CÜNEYT EREN
HALİT ERBOĞA

Sevgili Peygamberimiz'in Arkadaşları - 8

Bedrin Aslanı
HAZRETİ HAMZA

Enis YÜCE

Sevgili Peygamberlerimizin Arkadaşları - 8

BEDRİN ASLANI HAZRETİ HAMZA

Editör
Eyüp ÖZDEMİR

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Resimleme
İsmail ABAY

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN
978-605-5886-32-5

Yayın Numarası
407

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan A. Ş.
TS EN ISO 9001:2000
Ser No: 300-01
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 252 22 85

Mart - 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31
Tek-Er İş Merkezi Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Muştu Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.mustu.com

BÜYÜK SEVİNÇ

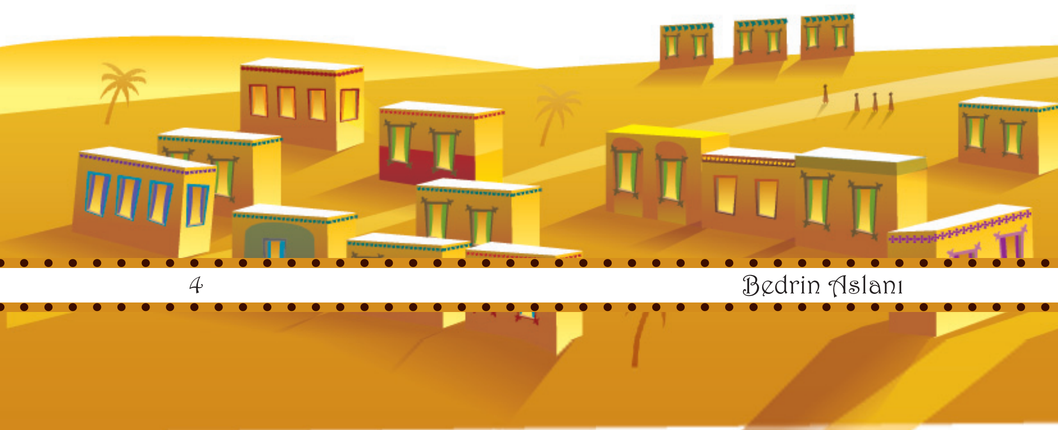
Peygamber Efendimiz'in amcası Hamza sabahın erken saatlerinde avlanmaya çıkmıştı. Sırtında ok atmak için kullandığı yayı, belinde de keskin kılıcı vardı. Hava ısınıncaya kadar çölde av peşinde koşmuş, sonra da Mekke'ye dönmeye karar vermişti.

Hamza, çok cesur ve güçlü bir insandı. Karanlık gecelerde bile tek başına ava çıkardı. Korkunç çöl aslanlarının dolaştığı yerlerde hiç korkmadan dolaşırdı. Çok güçlü ve cesur olduğu için çevresindeki insanlar da ondan çekinirler, ona saygı duyarlardı.

Mekke çok sıcak günlerinden birini yaşıyordu. Sıcaktan bunalan insanlar evlerine veya ağaçların gölgelerine çekilmişlerdi.

O sırada Hamza da atıyla Mekke'ye doğru ilerliyordu. Hamza etrafına bakarken aklından türlü düşünceler geçiyordu. Bir yandan yürüyor bir yandan da Peygamber Efendimiz'in anlattıklarını düşünüyordu. Zaten son günlerde aklında sürekli Peygamber Efendimiz'in anlattıkları vardı.

İkisi zaman zaman bir araya gelir uzun uzun konuşurlardı. Peygamber Efendimiz onu İslâm dinine davet etmişti. Bütün insanları, hayvanları, dağları, denizleri yaratan biri olduğunu anlatmıştı. Bütün bunların kendiliğinden var olamayacağını, bütün bunları

Yüce Allah'ın yarattığını söylemişti. İnsanların taptığı putların faydasız olduğunu uzun uzun anlatmıştı.

Hamza henüz Müslüman olmamıştı. Bununla beraber Sevgili Peygamberimizi çok seviyordu. O'nun sözlerine ve fikirlerine çok değer veriyordu.

Hamza o gün avdan dönerken işte bunları düşünüyordu. Bir yandan düşünüyor bir yandan da Mekke'nin etrafındaki dağları, tepeleri seyrediyordu.

Sonra aklına tahtadan ve taştan yapılmış putlar geldi. Muhammed'in anlattıkları doğru olabilir mi, diye aklından geçiriyordu. Bu düşünceler içinde dalgın dalgın ilerlerken atının onu Mekke'nin kenar mahallelerine kadar getirdiğini bile fark etmemişti.

— Ey Hamza, diye bir ses duydu.

Bu ses Hamza'yı kendine getirdi. Sesin geldiği tarafa yöneldi. Seslenen bir kadındı:

— Sen avlanmaya gidiyorsun ama burada yeğenini sürekli rahatsız ediyorlar.

Hamza, kadının sözlerini tam anlayamamıştı.

— Hangi yeğenimi, kim rahatsız ediyor?

— Muhammed'i, dedi kadın.

Hamza'nın kaşları birden çatıldı.

— Ne yaptılar O'na?

— Muhammed Kâbe'de arkadaşlarıyla oturmuş sohbet ediyordu. Onlar konuşmaya dalmışlarken Ebu Cehil ve arkadaşları çıkageldiler. Muhammed'e ve arkadaşlarına hakaret ettiler. Kötü sözler söylediler. Onları tehdit ettiler. İtip kaktılar, dedi.

Gerçekten de Ebu Cehil ve yanındakiler Kâbe'de etrafındakilere İslâm'ı anlatır-

ken Sevgili Peygamberimiz'in yanına gelmişler, onlara kötü sözler söylemişlerdi. Müslümanları itip kalkmışlardı.

Hamza duyduklarından dolayı çok öfkelendi. Yorgun olmasına rağmen hızla Kâbe'ye doğru ilerlemeye başladı. Orada Ebu Cehil'i bulmalı, yaptıklarının hesabını ona sormalıydı.

Hamza ile Sevgili Peygamberimiz'in aralarında çok yaş farkı yoktu. Birlikte büyümüşlerdi. Çocukken Mekke sokaklarında birlikte oynamışlardı. Develeri koyunları birlikte otlatmışlardı. Çok iyi anlaşıyorlardı. Hem akraba idiler, hem sütkardeş hem de iki dost.

Peygamberimizin yanından ayrılan Ebu Cehil ve arkadaşları Kâbe'de toplanmışlardı. Zaten Mekkeliler için Kâbe çok önemli bir yerdi. Herkes arkadaşlarıyla burada buluşurdu. Ortak olarak yapacakları işlerde burada karar alırlardı. Törenler burada yapı-

lırdı. Mekkeli müşriklerin taptıkları putların en büyükleri de Kâbe'de bulunurdu.

Ebu Cehil de arkadaşlarıyla Kâbe'ye gelmişti. Kahkahalarla gülüyorlar ve o sabah sevgili Peygamberimiz'e ve arkadaşlarına yaptıklarını anlatıyorlardı.

İçlerinden şişman biri bağıra bağıra şöyle diyordu:

— Hâllerini bir görecektiniz. Müslümanlar nasıl da korktular! Ne iyi yaptık. Muhammed'in insanlarla konuşmasını engelledik.

— Evet evet çok iyi oldu. Onlara hiç fırsat vermemeliyiz, dedi bir başkası.

Ebu Cehil de bir yandan gülüyor bir yandan da şöyle konuşuyordu:

— Bütün Müslümanlardan kurtuluncaya kadar onları rahatsız etmeye devam edeceğiz. Hepsi pişman olana kadar onlara işkence yapacağız!

Tam bu sırada Hamza'nın oraya doğru geldiğini fark ettiler. Birden yüzleri asılıverdi. Hepsi sustular. Çünkü Hamza'nın Peygamber Efendimiz'in amcası olduğunu ve O'nu çok sevdiğini biliyordu.

Ebu Cehil yanındakilere dönerek,

— Korkmayın bir şey olmaz. Hamza Müslüman değil, dedi.

Aslında Ebu Cehil de Hamza'dan çok korkuyordu. Ama kendi kendine "Nasıl olsa Hamza yeğeninin sözlerini dinleyip Müslüman olmadı. Bunun için bizim yaptıklarımıza da

bir şey demez.” diye düşünüyordu.

Hamza onlara iyice yaklaşınca atından indi. Ok atmak için kullandığı yayını eline aldı. Sert adımlarla Ebu Cehil ve arkadaşlarının yanına doğru yürümeye başladı. Müşrikler Hamza’nın çok kızgın olduğunu anlamıştı. Herkesin içine bir korku düşmüştü. Herkes birbirine bakıyor Hamza’nın ne yapacağını merak ediyordu. Hamza Ebu Cehil’in önüne geldi ve durdu. Ona,

— Sen benim yeğenimi üzmeye nasıl

cesaret ediyorsun, diye bağırdı.

Hamza'nın sert ve öfkeli sesi Ebu Cehil'i çok korkutmuştu. Titreyerek,

— O, insanlarla konuşup onları putlarımızdan uzaklaştırıyor. Ben de insanlarla konuşmasına izin vermemek için bunu yaptım, dedi.

Ebu Cehil'e çok kızan Hamza avda kullandığı yayı kaldırdı ve sertçe Ebu Cehil'in kafasına indirdi. Sonra da,

— Bir daha yeğenimi üzersen o zaman cezanı yayla değil okla veririm, dedi.

Herkes donakalmıştı. Hamza orada bulunanlara döndü ve gür sesiyle:

— Bu hepiniz için geçerli! Bir daha yeğenim

Muhammed'i üzen karşısında beni bulur, dedi.

Sonra da geldiği gibi yine öfkeli adımlarla oradan uzaklaştı. Arkadaşları Ebu Cehil'e,

— Neden bir şey yapmadın, dediler.

— Hamza'yı daha çok kızdırmak istemedim. Eğer bize çok kızarsa Muhammed'in yanına gidip Müslümanlığı kabul edebilir. Hamza gibi güçlü birinin bizi bırakıp Müslümanlara katılmasını istemem. Zaten her geçen gün Muhammed'in yanında yer alanların sayısı artıyor. Hamza da onlara katılırsa işimiz daha da zorlaşır, diye cevap verdi.

Ebu Cehil'in yanından ayrılan Hamza doğruca Sevgili Peygamberimizin evine geldi. Peygamber Efendimiz amcasını kapıda karşıladı. Evinin en güzel yerine oturttu.

Hamza, Peygamber Efendimiz'e:

— Ya Muhammed! Bugün olanlara çok üzüldüm. Ebu Cehil seni rahatsız etmiş. Ben

yaşıyorken seni kimsenin incitmesine izin veremem. Yapılanları öğrenir öğrenmez Ebu Cehil'in yanına gittim. Sana yaptığını yanına bırakmadım. İçin rahat etsin, dedi.

Hamza bu sözleri söyledikten sonra sustu. Anlattıklarına Sevgili Peygamberimizin çok sevineceğini sanmıştı. Hâlbuki Peygamberimiz sevinmiş gibi görünmüyordu. Hamza biraz şaşkın bir şekilde anlatmaya devam etti:

— Ya Muhammed! İntikamını aldım. Onlara öyle bir ders verdim ki bir daha karşına çıkamazlar. Buna sevinmedin mi, diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz,

— Ben buna sevinmem, deyince Hamza iyice şaşırdı.

— Benim sevgili yeğenim Muhammed! Seni ne sevindirir, diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz,

— Beni sevindirecek en önemli şey senin Müslüman olmandır, dedi.

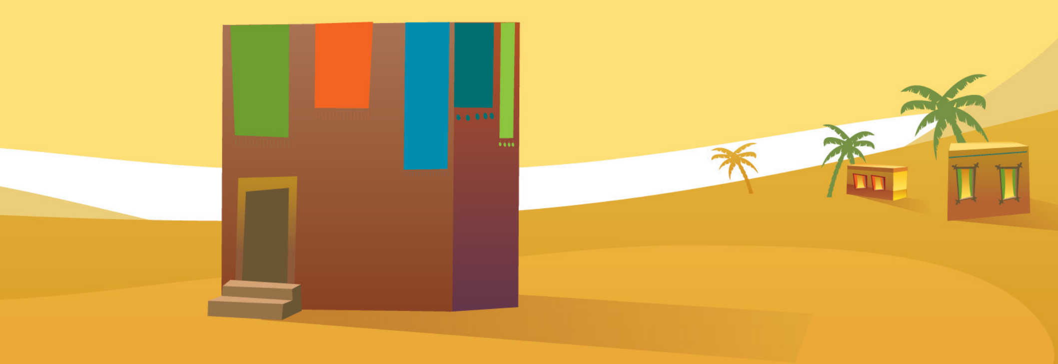
Hamza biraz durakladı. Başını öne eğdi. Günlerdir her yerde Sevgili Peygamberimizin kendisine anlattıklarını düşünüyordu. Efendimiz ona yıldızları, dağları, insanları ve her şeyi Yüce Allah'ın yarattığını anlatmıştı. Şimdi de ona Müslüman olmayı teklif ediyordu. Başını kaldırdı:

— Ya Muhammed! Geceleyin çölde dolaşırken putların hiçbir işe yaramadığını anla-

dım. Kendilerine bile faydası olmayan cansız putların bize nasıl faydası olabilir ki? Evet, kabul ediyorum. Müslümanlığı kabul ediyorum, dedi. Sonra da gür sesiyle "Eşhedü enlâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve rasulühü" diyerek Müslüman oldu.

Hazreti Hamza'nın bu sözlerini duyan Peygamber Efendimiz çok sevindi. Hemen yerinden fırladı. Amcasının boynuna sarıldı. Yüce Allah'a uzun uzun şükretti.

Hazreti Hamza'nın Müslüman olması kısa sürede Mekke'nin her yerinde duyuldu. Müşrikler buna çok üzüldü. Ebu Cehil'in öfkesi günlerce geçmedi.

Hazreti Hamza gibi cesur ve güçlü birisinin Müslüman olması müşrikleri üzdüğü kadar Müslümanları sevindirdi. Onun Müslüman olmasına en çok sevinen ise Sevgili Peygamberimizdi.

İLK GÜÇ GÖSTERİSİ

Hazreti Hamza, Müslüman olduktan sonra Efendimiz'in yanından neredeyse hiç ayrılmaz olmuştu. Gece geç vakitlere kadar Efendimiz'le sohbet ediyor, sonra kendi evine gidiyordu. Sevgili Peygamberimiz'e İslâm dini ile ilgili kafasına takılan tüm soruları peşi peşine soruyordu. Efendimiz de bu sorulara teker teker cevap veriyordu. Peygamber Efendimiz'in anlattıklarını dinledikçe Hazreti Hamza Müslüman olmadan önce geçirdiği günlerine üzülüyor ve,

— Keşke daha önce Müslüman olsaydım, diyordu.

Peygamber Efendimiz'in arkadaşları da çok mutluydular. Herkesin kendisinden korktuğu Hamza artık Müslümanların yanındaydı. Müslümanlar kendilerini daha güçlü hissediyorlardı.

Hamza'nın müslümanların yanında yer alması Mekkeli müşrikleri çok tedirgin etmeye başladı. Çünkü çok güçlü biri kendilerinden ayrılıp putlara tapmayanların tarafına geçmişti. Bu sebeple ona çok kızıyorlardı. Hazreti Hamza'nın olmadığı yerlerde ona küfürler ediyor, bağırıp çağırıyorlardı. Ama onun karşısına çıkmaya hiçbir müşrik cesa-

ret edemiyordu. Hazreti Hamza Müslüman olunca müşrikler diğer Müslümanlara karşı işkencelerini biraz daha artırdılar. Her gördüklerinde Müslümanların üzerlerine saldırıyorlar, onlara işkenceler ediyorlardı.

Hazreti Hamza, Müslüman olduktan sonra bütün güç ve kuvvetini Efendimiz ve arkadaşları için kullanmaya başladı. Nerede bir Müslüman kardeşine işkence edildiğini duysa hemen oraya koşuyordu. İşkence eden müşrikleri dövüyor ve işkence gören Müslümanları kurtarıyordu.

Müşriklerin bu zulümlerden geri adım atmaya hiç niyetleri yoktu. Peygamber Efendimiz'in arkadaşlarından hiçbirini İslâmiyet'ten vazgeçiremeyince işkencelerini her geçen gün

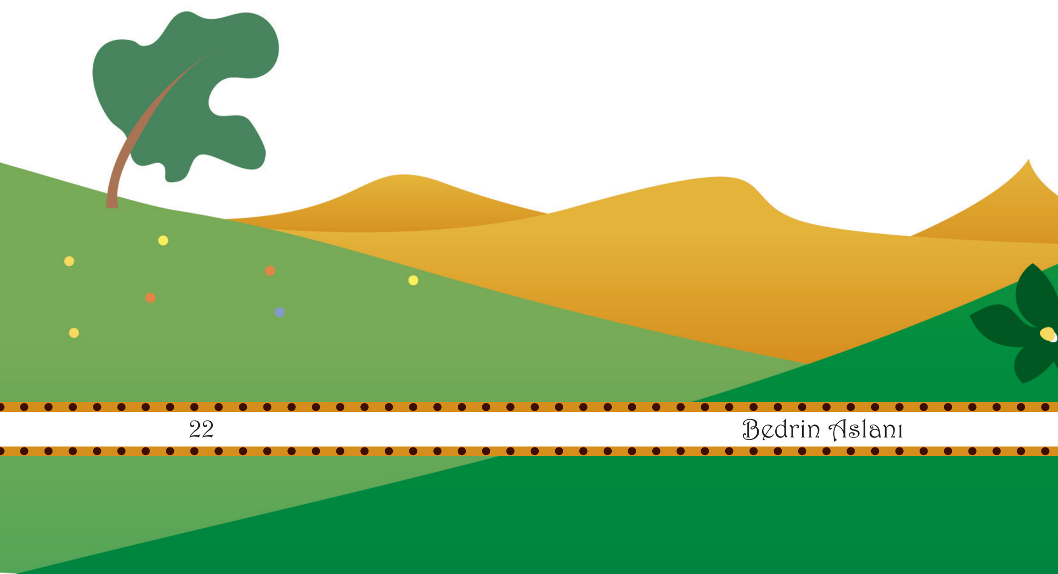
biraz daha artırdılar. Bazı Müslümanları günün en sıcak saatlerinde çölde kızgın kumlara yatırıyorlar, üzerlerine taşlar koyuyorlardı. Bazılarını ise bayılıncaya kadar dövüyorlardı.

Müşrikler Peygamber Efendimiz'e de eziyet etmekten geri kalmıyorlardı. Ebu Leheb ve diğer bazı müşrikler geceleyin Sevgili Peygamberimizin evinin önüne dikenler ve pis şeyler atıyorlardı. Sabahleyin evinden çıktığında bu dikenlere basıp ayağının yaralanmasını istiyorlardı. Bunu haber alan Hazreti Hamza Sevgili Peygamberimizin evinin önünde nöbet tutmaya başladı. Gece hava iyice karardığında geliyor, sabahlara kadar Peygamber Efendimiz'in kapısının önünde bekliyordu.

Hazreti Hamza yine bir akşam Efendimiz'in evinin önünde beklemeye başlamıştı. Gece

yarısı geçmiş sabah yaklaşmıştı. Tam evine gitmeyi düşünüyordu ki, bir de ne görsün! Müşriklerin önde gelenlerinden Ebu Leheb elinde bir çuvalla Efendimiz'in evine yaklaşıyor. Hamza Ebu Leheb'i iyi tanıyordu. Ebu Leheb her türlü kötülüğü yapacak biriydi. Onun Peygamber Efendimiz'e ne kadar öfkeli olduğunu da iyi biliyordu. Hazreti Hamza gizlendi. Ebu Leheb'in ne yapacağını merak ediyordu. Ebu Leheb, Peygamber Efendimiz'in kapısının önüne kadar iyice yaklaştı. Elindeki çuvalı tersine çevirdi. Tam boşaltacaktı ki Hazreti Hamza yanına yetişti.

— Ne yapıyorsun, diye gür sesiyle bağırdı.

Ebu Leheb'in taşıdığı çuvalın içinde hayvan pislikleri vardı. Onu Efendimiz'in kapısının önüne boşaltacaktı. Hazreti Hamza'nın bağırmasıyla Ebu Leheb bir anda irkildi. Neye uğradığını anlayamamıştı. Diğer Müslümanların kendisini görmesinden çok etkilenmezdi. Çünkü onları önemsemiyordu. Ama Hazreti Hamza'dan çok korkuyordu. Gecenin bu saatinde Hazreti Hamza'nın orada olabileceği hiç aklına gelmemişti. Hazreti Hamza, Ebu Leheb'e,

— Çuvalda ne var, diye sordu

Ebu Leheb önce biraz bocaladı. Sonra,

— Şeyyyy, dedi. Başka bir şey söyleyemedi.

Hazreti Hamza çuvalda kötü bir şey olduğunu anladı. Ebu Leheb'in elinden çuvalı kaptı. İçine baktığında hayvan pislikleri olduğunu gördü. Elindeki çuvalı Ebu Leheb'in başına geçiriverdi. Ebu Leheb bir şey söylemeden oradan kaçtı. Zaten söylemeye de cesaret edemezdi. Çünkü karşısında Hazreti Hamza vardı.

Ebu Leheb müşrik arkadaşlarına Efendimiz'in evinin önünde Hamza'nın nöbet tuttuğunu duyurdu. O günden sonra kimse Peygamber Efendimiz'in evinin önüne kötü şeyler atmaya cesaret edemedi.

Ama müşrikler diğer Müslümanları yalnız yakaladıklarında çok ağır işkenceler yapı-

yorlardı. Artık Müslümanların dayanacak güçleri kalmamıştı. Bunun üzerine Allah'ın izniyle Medine'ye göç etmeye başladılar. Peygamber Efendimiz Hazreti Hamza'dan da Medine'ye göç etmesini istedi. Hamza her şeyini Mekke'de bıraktı. Sevgili Peygamberimiz istediği için Medine'ye göç etti.

Arkadaşlarından sonra Peygamber Efendimiz de sadık dostu Hazreti Ebubekir'le birlikte Medine'ye hicret etti. Mekkeli Müslümanlar müşriklerin işkencelerinden kurtulmuşlardı. Artık her gün Sevgili Peygamberimizin etrafından toplanıyorlardı. Onun anlattıklarını rahatça dinleyebiliyorlardı. Namazlarını da hep birlikte kılıyorlardı.

Müslümanların Medine'ye taşınmasının ardından tam yedi ay geçmişti. Peygamber Efendimiz'in Medine'ye hicret etmesinden sonra Müslümanların sayısı her geçen gün artıyordu.

Müslümanların çoğalması Mekkeli müşrikleri iyice endişelendiriyordu. Çünkü Mekke'deki gibi onlara işkence yapamıyorlardı. Müslümanların büyük bir güç haline gelmelerine engel olamıyorlardı. Bu durum ise onları iyice kızdırıyordu. Bu probleme bir çözüm bulmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Müşrikler birbirleriyle sürekli bu konuyu konuşuyorlardı.

Yine bu konuyu konuşmak için yaptıkları bir toplantıda müşriklerin önde gelenlerinden birisi şöyle seslendi,

—Arkadaşlar Muhammed'in çevresindekiler her gün çoğalıyor.
Böyle giderse sayıları

bizi geçecek. Derhâl bir tedbir almalıyız!

Sonra bir başka müşrik ayağa kalktı.

— Evet, arkadaşımız çok haklı. Ben de Medineli dostlarımdan öğrendim. Her gün yeni yeni insanlar Müslümanlığı seçiyorlarmış. Eğer sayıları bu şekilde çoğalırsa onlara asla gücümüz yetmez. Medine'deki dostlarımıza haber gönderelim. Muhammed ve arkadaşlarına iyi davranmasınlar. Onları Medine'den kovsunlar.

Bu fikri müşriklerin tamamı kabul etti. Müşrikler aldıkları bu kararı hemen uygulamaya başladılar. Her biri Medine'deki tanıdığına haber

gönderiyor ve Müslümanlara kötü davranmalarını istiyordu.

Sevgili Peygamberimiz müşriklerin bu planlarından hemen haberdar oldu. Onlara bir ders vermenin faydalı olacağını düşünüyordu. Böylelikle belki akıllarını başlarına toplayabilirler, Müslümanlarla uğraşmaktan vazgeçebilirlerdi.

Efendimiz müşriklere nasıl bir ders vermenin daha etkili olacağını konuşmak için arkadaşlarını mescitte topladı. Arkadaşlarının tek tek görüşlerini soruyordu. Bu arada arkadaşlarından birisi heyecanla içeri girdi. Selam verdi. Sevgili Peygamberimiz bu arkadaşının heyecanını yüzünden anladı.

— Ne oldu, diye sordu.

— Müşriklerin ticaret kervanları Şam'dan Mekke'ye dönüyormuş, dedi. Efendimiz müşriklere nasıl bir ders vereceğini bulmuştu. Bu

kervanı izleyerek müşriklere iyi bir ders verilebilirdi. Efendimiz hemen Hazreti Hamza'yı çağırttı. Ona durumu anlattı. Hazreti Hamza, Efendimiz'e,

— Evet, çok haklısınız. Müşrikler mallarını çok severler. Onlara en iyi ders kervanlarını takip etmekle olur. Çünkü mallarına saldıracağımızdan korkarlar, dedi.

Sevgili Peygamberimiz derhal otuz kişilik bir askeri birlik hazırladı. Bu birlik Hazreti Hamza'nın komutanlığında yola çıktı. Müşriklerin kervanı Şam'dan ayrılalı birkaç gün olmuştu. Hazreti Hamza'nın ve arkadaşlarının kervanı yakalayabilmeleri için acele etmeleri gerekiyordu. Bu sebeple onlar da hızla gidiyorlardı. Kervan Mekke yoluna girmek üzereydi. Hazreti Hamza ve askerleri bir tepeye tırmanıyorlardı. Bu esnada Müslüman askerlerden biri kervanı gördü.

Hazreti Hamza'ya ve arkadaşlarına,

— İşte kervan gidiyor, diye bağırdı.

Hazreti Hamza ve diğer askerler de uzaktan kervanı gördüler. Yüzlerce attan ve deveden oluşan büyük bir kervandı. Yolun büyük bir kısmını kaplıyordu. Hazreti Hamza askerlerine,

— Hücum, diye emir verdi.

Askerler daha hızlı koşmaya başladılar. Yaydan fırlamış bir ok gibi koşuyorlardı. Bir yandan da Allah Allah diye bağırıyorlardı. Çok geçmeden kervana yetiştiler. Çok büyük bir kervandı. İçerisinde bir sürü deve ve at vardı. Çeşit çeşit eşyalar yer alıyordu. Bu

büyük kervanı tam üç yüz kişilik bir müşrik ordusu koruyordu. Kervanın başında müşriklerin önde gelenlerinden Ebu Cehil yer alıyordu.

Müslüman askerler Hazreti Hamza'nın talimatıyla kervanının önüne geçtiler. Müşrikler neye uğradıklarını anlayamamışlardı. Birbirlerine,

— Bunlar da nereden çıktı, diye soruyorlardı.

Kervan durmuştu. İlerleyemiyordu. Müslüman askerler kervanın ilerlemesine izin vermiyorlardı.

Müşriklerin muhafızları az sayıdaki Müslüman askerini kolayca yenebileceklerini zannediyorlardı. Ama onlar

henüz Hazreti Hamza'yı görmemişlerdi. Hazreti Hamza kılıcıyla kervanın ön tarafına doğru ilerledi. Hamza'yı karşısında gören müşrikler şaşkına döndüler. Hamza'nın oraya gelmiş olabileceğini düşünememişlerdi. Müşriklerin savaşma cesaretleri bir anda kırılıverdi. Çünkü onlar Hamza'dan çok korkarlardı. Müşrikleri bir telaş sardı. Kervandaki mallarını kaybedebilecekleri korkusuna kapıldılar.

Hazreti Hamza ile anlaşmanın yollarını aramaya başladılar. Kervanda bulunan Mekke'nin bazı yaşlı kimseleri araya girdiler. Müşrikler, Müslümanlarla uğraşmaktan vazgeçecekleri sözünü verdiler.

Bu yaşlı kimseler iki birliğin çatışmasını engellediler. Zaten Peygamber Efendimiz'in maksadı müşriklere gözdağı vermekti. Çarpışmak değildi.

Yapılan anlaşmanın sonunda Müslüman askerler kervanın önünden çekildiler. Hazreti Hamza'dan iyice korkan müşrikler daha hızlı gitmeye başladılar. Hazreti Hamza ve Müslüman askerler de Medine'ye döndüler.

Hazreti Hamza'nın Müslümanların yanında yer almasıyla Müslümanlar artık kaçmıyorlar, kovalıyorlardı. Hazreti Hamza'nın komutasındaki askerlerin bu baskınıyla müşriklere iyi bir gözdağı verilmiş oldu.

BEDRİN ARSLANI

Hazreti Hamza ve Müslüman askerlerin izin vermesiyle müşriklerin kervanı Mekke'ye doğru tekrar hareket etti. Şimdi daha hızlı ilerliyor, bir an önce mallarını Mekke'ye ulaştırmaya çalışıyorlardı. Müslümanların yeniden gelip kendilerini engellemelerinden korkuyorlardı. Nihayet Mekke'ye ulaştılar.

Mekke'ye varır varmaz kervanda bulunan Ebu Cehil evine bile uğramadan müşriklerin önde gelenlerini topladı. Toplantıya gelenler

neden toplandıklarını bilmiyorlar, bu acil toplanmanın sebebini birbirlerine soruyorlardı.

Müşriklerden birisi,

— Herhâlde Şam'dan gelen malları paylaştıracaklar, dedi.

— Henüz kervandaki malların üzeri bile açılmadı. Mallar bu şekilde paylaştırılamaz, diye cevap verdi diğerleri.

O hâlde Ebu Cehil neden apar topar toplamıştı? Bu sorunun cevabı birazdan Ebu Cehil'in içeri girmesiyle anlaşılacaktı. Çok geçmeden Ebu Cehil sert bir şekilde içeri girdi ve orada bulunanlara dönerek,

— Derhâl bir çözüm bulmalıyız, diye bağırdı.

Orada bulunanların çoğu Ebu Cehil'in ne dediğini anlamamıştı. Bazıları Şam'daki tüccarlardan bahsettiğini zannetmişlerdi.

Ebu Cehil'e,

— Tüccarlar size iyi davranmadılar mı, diye sordular.

Ebu Cehil kızgın bir şekilde,

— Tüccarlardan bahsetmiyorum, diye cevap verdi.

— O hâlde kime karşı bir çözüm bulmalıyız, diye sordular.

— Tabiî ki Muhammed ve yanındakilerden bahsediyorum, diye yine sert bir şekilde cevap verdi.

Toplantıya katılan müşriklerin merakı bir

kat daha artmıştı. Tabi onlar Hazreti Hamza ve Müslüman askerlerin kervanlarının önünü kestiklerinden haberleri yoktu.

Ebu Cehil'e,

— Ne oldu, diye merakla sordular.

— Arkadaşlar! Şam'dan dönerken kervanımıza saldırdılar.

Bunu duyan müşrikler bir anda irkildiler. Çünkü o kervanda hepsinin malı vardı. Mallarının zarar görmesinden endişelenmişlerdi.

— Peki, kim saldırdı, diye sordular.

— Muhammed'in arkadaşları! Canımızı zor kurtardık.

Müşrikler şok olmuşlardı. Daha önce işkence yapıp dövdükleri Müslümanlar şimdi kervanlarına saldırıyorlardı. Belli ki Medine'de güçleniyorlardı.

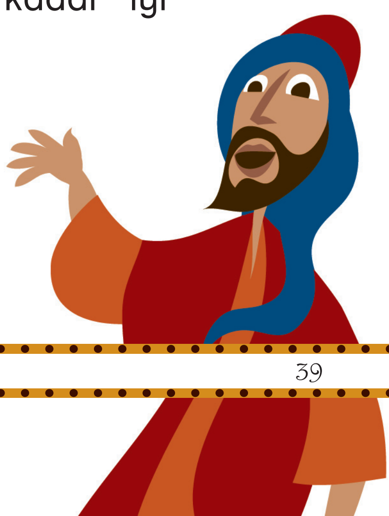
Birisi sordu:

— Kaç kişi saldırdı?

— Otuz kişi.

— Bizim kervanımızı tam üç yüz kişi koruyordu. Otuz kişiyle mücadele etmekte niye bu kadar zorlandınız, diye sorulunca Ebu Cehil,

— O otuz askerin başında Hamza vardı. Hamza'nın ne kadar iyi savaştığını hepiniz bilirsiniz. Onunla çarpışmaya cesaret edemedik, diye cevap verdi.

Hamza'nın nasıl kılıç salladığını, nasıl ustalıkla ok attığını Mekke'de bilmeyen yoktu. Bu sebeple Ebu Cehil'e hiçbir şey söylemediler.

Daha sonra Ebu Cehil Hamza'dan ve Müslüman askerlerin elinden nasıl kurtulduklarını anlattı.Mekke'nin zenginlerinden bir müşrik,

— Mallarımıza bir şey oldu mu, diye sordu.

Ebu Cehil,

— Hayır olmadı. Onlardan kurtulduktan sonra atlarımızı daha hızlı sürdük. Dolayısıyla çabuk geldik, dedi.

Müşrikler mallarının zarar görmemesine çok sevindiler. Ama Peygamber Efendimiz'e ve arkadaşlarına daha çok kızmaya başladılar. Ebu Cehil'in anlattıklarını Mekke'nin önde gelen müşriklerinin tamamı kızgınlık içinde dinliyorlardı. İçlerinden biri ayağa fırladı.

— Arkadaşlar duydunuz. Muhammed ve yanındakiler her geçen gün bizim için daha da tehlikeli hâle geliyorlar. Mekke'de iken sayıları çok azdı. Onları kolayca engelliyorduk. Ama şimdi bu mümkün değil. Medine'deki arkadaşlarımıza haber gönder-

dik. Müslümanları Medine'den kovmalarını istedik. Bu da işe yaramadı. Çünkü Medineli Müslümanlar Mekke'den gidenleri koruyorlarmış. Onları kendi evlerinde misafir ediyorlarmış.

Uzun boylu iri yapılı bir müşrik söze karıştı:

— Medineli Müslümanlar Mekke'den gidenlerle evlerini, işlerini hatta yiyeceklerini paylaşıyorlarmış. Bu sebeple Medineli arkadaşlarımız bir şey yapamamışlar. Eğer rahatça ticaret yapmak istiyorsak bunlarla mücadele etmenin mutlaka bir yolunu bulmalıyız, dedi.

Orada bulunanlar hep bir ağızdan,

— Haklısın, diye bağırdılar.

Bunun üzerine müşriklerin önde gelenlerinden biri ayağa kalktı:

— Arkadaşlar, gördüğünüz gibi hiçbir yön-

tem onları yok etmemize yetmedi. Onlarla mücadele etmenin tek yolu var: “Daha güzel silahlar alıp onlarla savaşmak.” Eğer onları yok etmemizi istiyorsanız silah almamız için herkesin para yardımı yapması gerekiyor, dedi.

O daha sözünü tamamlamadan Ebu Süfyan söze karıştı:

— Şam’dan yeni büyük bir ticaret kervanımız gelecek. Ben de bu kervanın başkanı olacağım. Bu kervanda hepinizin birçok malı olacak. Hepiniz o mallardan kazandığınız paranın bir kısmını silah almak için verin, dedi.

Müslümanların iyice güçlenmelerinden endişe eden müşriklerin tamamı mallarının bir kısmını vermek için söz verdiler.

Günler geçiyordu. Bir gün Ebu Süfyan ve beraberindeki büyük bir topluluk mal getirmek için Şam’a gittiler. Mekke’nin zenginleri

de Ebu Süfyan'la birlikteydiler. Mekke'de satmak için gördükleri her şeyi aldılar. Koskocaman bir kervan oluşturmuşlardı. Bu kervanda bin kadar deve vardı. Kervanın büyüklüğünü gören Ebu Süfyan henüz Şam'dan ayrılmadan Mekkeli zenginlere,

— Mekke'ye ulaştığımızda silah almak için mallarınızın bir kısmını verecek misiniz, diye sordu.

Zengin Mekkeli müşrikler,

—Elbette vereceğiz. Yeter ki Muhammed ve yanındakilerden kurtulalım. Hatta onlardan kurtulmak için bu malların tamamını bile vermeye hazırız, dediler.

Bunun üzerine Ebu Süfyan,

—O hâlde pek çok yeni silahlar alırız. Kılıçların en keskinini, okların en sivrisini alırız, dedi.

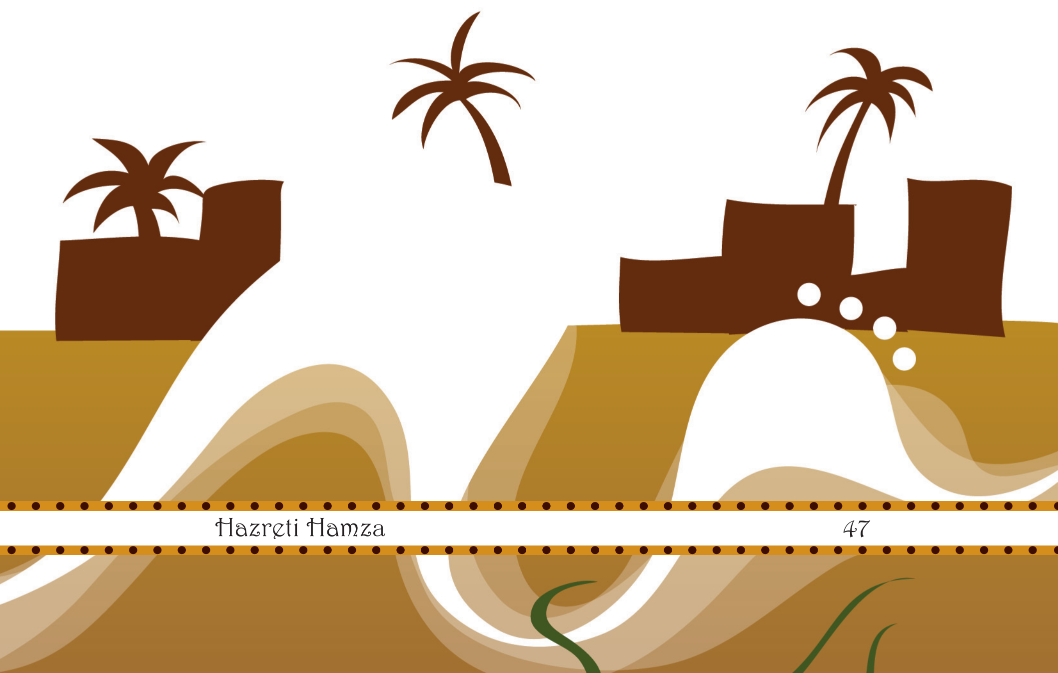
Yanındakiler de ona,

—Haklısın. İşte bu silahlarla Muhammed ve arkadaşlarını kolayca yok edebiliriz, diyerek destek verdiler.

Müşrikler dönüş için son hazırlıklarını yapıyorlardı. Çok geçmeden bu haber Medine'ye, Peygamber Efendimiz'e ve arkadaşlarına ulaştı. Efendimiz hiç vakit kaybetmeden arkadaşlarını mescitte topladı. Onlara Mekkeli müşriklerin Şam'dan büyük bir kervanla döneceklerini ve kazandıkları parayla da silah alacaklarını anlattı.

Müşriklerin aldıkları bu silahları Müslümanlara karşı kullanacaklarını bilmeyen yoktu. Bu habere Peygamberimizin arkadaşlarının da canı çok sıkıldı. Müşriklerin hâlâ kendileriyle uğraşmalarından iyice bıkmışlardı. Oysa onlar her şeylerini Mekke'de bırakarak Medine'ye gelmişlerdi. Sadece Allah'a rahatça ibadet edebilmek için her şeylerinden vazgeçmişlerdi. Ama müşrikler, peşlerini bırakmaktan bir türlü vazgeçmiyorlardı. Tek çareleri vardı: "Müşriklerle mücadele etmek!" Onların baskılarından başka türlü kurtulamayacaklardı. Ama Peygamber

Efendimiz’in izni olmadan bu mücadeleyi yapamazlardı.

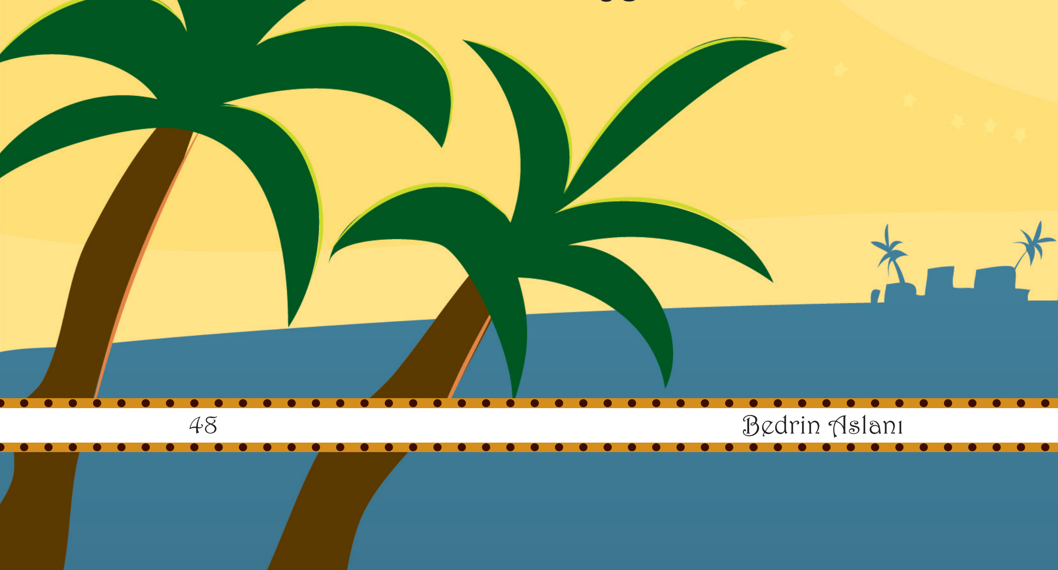
Arkadaşları Efendimiz’e,

— Ey Allah’ın Resülü ne yapmamızı istersiniz, diye sordular.

Sevgili Peygamberimiz,

— Hazırlığınızı yapın. Bu kervanı yolda yakalamaya gidiyoruz, dedi.

Müşriklerin kötü planlarını engellemek için bütün Müslümanlar bu sefere katılmak istiyordu. Kadınlar ve çocuklar da sefere katılmak için Sevgili Peygamberimiz’den

izin istediler. Medineli Müslümanlar da müşriklerin Mekkeli kardeşlerine işkenceler yaptıklarını biliyorlardı. Bu haklı mücadelelerinde onlar da kardeşlerinin yanında olmak istiyorlardı. Onlar da Sevgili Peygamberimizle birlikte yola çıkmak için hazırlıklarını yaptılar.

Kervana yetişebilmek için bir an önce yola çıkılması gerekiyordu. Müslümanlar hemen hazırlıklarını yaptılar. Yola çıkma vakti gelmişti. Üç yüz kişiden oluşan Müslüman ordusu hazırdı. Çok sıcak bir cumartesi gününün sabahında Efendimiz önde ordusu arkada yola çıktılar. Müslümanların bembeyaz sancağını genç Musab b. Umeyr taşıyordu.

Peygamberimizin arkadaşlarının malları Mekke'de kalmıştı. Bu yüzden sadece iki savaş atı ve yetmiş de develeri vardı. Develere

nöbetleşe biniyorlardı. Arkadaşlarının ısrarına rağmen Sevgili Peygamberimiz de deveden iniyor yoruluncaya kadar yürüyordu. Bu şekilde İslâm ordusu ilerliyordu.

Mekkeli müşriklerin kervanı Şam'dan çıkmış Mekke'ye doğru yol alıyordu. Sevgili Peygamberimiz kervanı Bedir bölgesinde yakalamak istiyordu.

Mekkeli müşriklerin Medine'deki dostları çok geçmeden elçilerini Mekke'ye gönderdiler. Mekke'ye giden elçiler müşriklere,

— Muhammed ve arkadaşları Şam'dan gelmekte olan kervanınızı durduracaklar. Üç yüz kişiden oluşan bir orduyla Medine'den yola çıktılar. Bedir bölgesine doğru ilerliyorlar, diye haber verdiler.

Müşrikler, Efendimiz'in ve arkadaşlarının bu hareketlerinden telâşa kapıldılar. Çünkü onlar Peygamber Efendimiz'den böyle bir

hamle beklemiyorlardı. Beklemedikleri bir zamanda da Efendimiz'e ve arkadaşlarına saldıracaklardı. Ama şimdi planları bozulmuştu. Hemen apar topar ordularını toplamaya başladılar. Peygamberimiz'e ve arkadaşlarına ansızın saldırmak için aslında onlar her zaman ordularını hazır tutuyor, sayılırdı.

Müşriklerin silahları da Müslümanlarınkinden kat kat fazlaydı. Yetmiş tane atları ve yedi yüzden fazla da develeri vardı. Çok geçmeden dokuz yüz elli askerle yola çıktılar. Müşrik ordusu da Bedir'e doğru hareket etti.

Peygamber Efendimiz'e müşriklerin büyük bir orduyla Bedir'e geldikleri haberi ulaştı.

Şam'dan gelmekte olan kervanın başkanı Ebu Süfyan ise Peygamber Efendimiz'in ordusuyla Bedir'e gelip önlerini keseceklerini öğrenmişti. Hemen kervanın yolunu değiştirdi. Müslümanların bekledikleri taraftan değil,

bir başka yoldan Mekke'ye doğru gidiyordu. Kervanın diğer yoldan Mekke'ye doğru ilerlediği bilgisi de Sevgili Peygamberimiz'e geldi.

Müşrik ordusu yolda ilerlerken kervanlarının kurtulduğunu duydular. Yine de geri dönmek istemediler. Çünkü orduları Müslüman ordusunun tam üç katı büyüklüğündeydi. Ellerine iyi bir fırsat geçtiğini düşünüyorlardı. Müşriklerin komutanlardan biri arkadaşına,

— İşte şimdi Muhammed'i ve arkadaşlarını yok etmenin tam zamanı. Onlar 300 kişi biz ise tam 950 kişiyiz. Hem onların sadece iki tane atı varmış. Bizim ise tam 70 tane. Onları ezeriz, dedi.

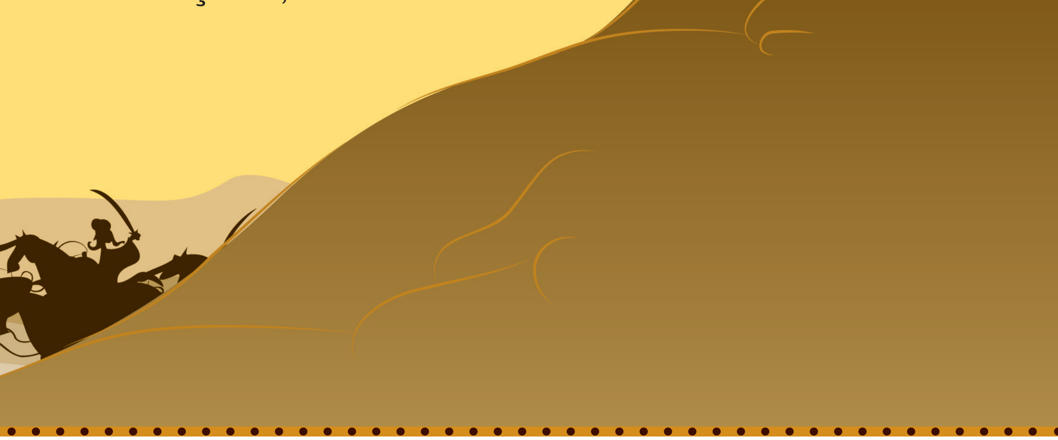
Arkadaşı da,

— Müslümanlar Mekke'den Medine'ye göç ederek elimizden kurtulduklarını zannediyorlar. İşte şimdi görecekler. Onların tümünü öldürmeden geri dönmeyeceğiz, dedi.

Sonunda müşrik ordusu da Bedir'e geldi. İki ordu Bedir'de karşı karşıya geldi. Savaş başlamak üzereydi. Müşrikler kendilerine çok güveniyorlardı. Onlara göre Müslümanlar küçümsenecek bir güçteydi. Utbe, Şeybe ve Velid adındaki en çok güvendikleri üç müşrik savaşçıyı yanlarına alıp, Efendimiz'e geldiler.

— Karşımıza üç tane savaşçını çıkart, dediler.

O dönemlerde savaşlarda bazı askerler önce teke tek çarpışır, sonra bütün ordu savaşa başlardı. Bunun için Efendimiz üç tane Medineli Müslüman genci karşılarına çıkarttı. Ama müşrikler bunu kabul etmediler. Çünkü onlar Mekke'den göç eden Müslümanlara çok kızgındılar. Önce onları öldürmek istiyorlardı. Sevgili Peygamberimiz'e,

— Biz bu Medinelileri değil, Mekkelileri istiyoruz, dediler.

Aslında Sevgili Peygamberimiz de böyle istiyordu. Ama savaş taktiği için önce Medinelileri çıkartmıştı. Sevgili Peygamberimiz arkadaşlarının yanına döndü ve seslendi:

— Kalk ey Hamza! Kalk Ey Ali! Kalk ey Ubeyde!

Bu üç kahraman zaten hazırdılar. Bir ok gibi yerlerinden fırladılar.

— Emret ey Allah'ın Resûlü, dediler.

Bu üç Müslüman kahraman, karşılarındaki üç kişiyle çarpışmaya başladılar. Çok geçmeden de müşriklerin en çok güvendiği Utbe, Şeybe ve Velid'in cansız bedenleri yere yığıldı. Müşrikler gözlerine inanamıyorlardı. En iyi savaşçıları ölmüştü. Bu olay inançları olmayan müşrik ordusunun morallerini çok bozdu. Az sayıdaki Müslüman ordusundan korkmaya başladılar.

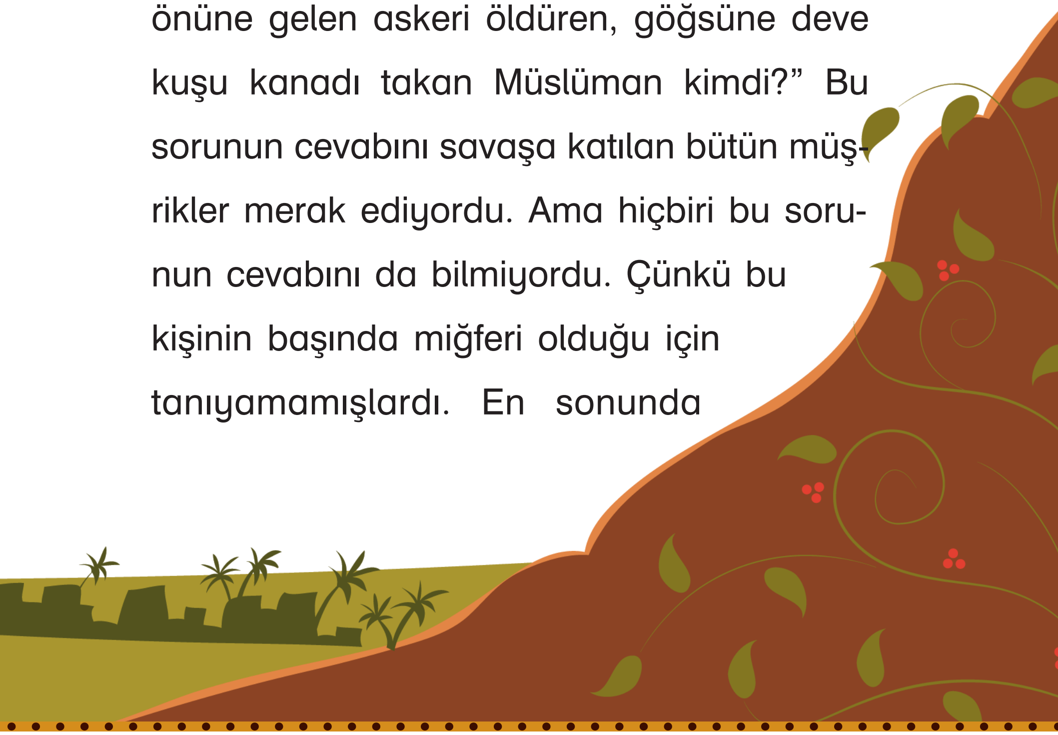
Şimdi sıra iki ordunun çarpışmasındaydı. Ve büyük Bedir savaşı başladı. Hazreti Hamza göğsüne bir deve kuşu kanadı taktı. Sonra da miğferini başına geçirdi. Öyle bir kılıç sallıyordu ki, bir müşrike sadece bir kez vuruyordu. İkinci kez vurmasına gerek kalmadan Hamza'nın kılıcının değdiği müşrik yere yığılıyordu.

İslâm askerleri kahramanca çarpışıyorlardı. Bir Müslüman askeri tam üç müşrik askerle mücadele ediyordu. Buna rağmen İslâm ordusu müşrik ordusunun içine doğru bir hayli ilerlemişti. Pek çok müşrik askeri ölmüştü. Müşriklerin gözleri iyice korktu. Yavaş yavaş orduları bozuldu. Müslüman askerlerin kılıçlarına karşılık veremediler. Sonra da kaçmaya başladılar. Koskoca müş-

rik ordusu arkasına bile bakmadan kaçıyordu. İslâm ordusu müşrik ordusunu bir süre takip etti. Geri dönemeyeceklerinden emin olunca peşlerini takip etmeyi bıraktı. İslâm ordusu Sevgili Peygamberimizin komutasında büyük bir zafer kazandı.

Müşrik ordusu Mekke'ye üzgün bir şekilde döndü. Hiç beklemedikleri bir yenilgi almışlardı. Akıllarına bir soru takılmıştı: "Her önüne gelen askeri öldüren, göğsüne deve kuşu kanadı takan Müslüman kimdi?" Bu sorunun cevabını savaşa katılan bütün müşrikler merak ediyordu. Ama hiçbiri bu sorunun cevabını da bilmiyordu. Çünkü bu kişinin başında miğferi olduğu için tanıyamamışlardı. En sonunda

bu soruyu bazı müşrikler Müslümanlardan Abdurrahman Bin Avf'a sordular. Ona,

— İçinizde deve kuşu kanadı takan biri vardı. En çok askerimizi o öldürdü. O kimdi, diye sordular.

Abdurrahman,

— O Hamza idi, diye cevap verdi.

Müşrikler birbirlerine,

— Nasıl da tahmin edemedik. Hepimiz Hamza'nın gücünü biliyoruz. Bizim yenilmemizde en çok Hamza'nın payı olmuş dediler. O günden sonra Hazreti Hamza'ya daha çok düşmanlık beslemeye başladılar.